

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **nezl. T.I.**, narozený dne ...
státní příslušnost Ukrajina
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Janem Jungem
sídlem Štěpánská 24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2019, č. j. MV-103248-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 7. 2018, č. j. OAM-10500-8/DP-2018, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a dále ve spojení s § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území ČR, neboť pominuly důvody, pro které bylo toto vízum vydáno.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce předně poukazoval na skutečnost, že žalovaná v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla nové tvrzení, o které správní orgán I. stupně nikdy své rozhodnutí ve správním řízení neopřel. Jedná se o doplnění nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2017/850/EU ze dne 17. 5. 2017. Žalovaná k tomu uvedla, že nařízení bylo vydáno na základě závěrečné hodnotící zprávy Komise EU, kdy jedním z podkladů byla „šestá hodnotící zpráva ze dne 18. 12. 2015, vydaná pod č. j. COM(2015) 905 final“. Tato zpráva hodnotila oblast veřejného pořádku a bezpečnosti na území Ukrajiny, kdy závěrem této zprávy je, že všechna kritéria byla splněna, rozhodující kritéria pro bezvízovou povinnost občanů Ukrajiny pro krátkodobý, resp. turistický vstup na území EU. Žalobce dále upozornil na to, že spisový materiál obsahuje zprávu Ministerstva vnitra o situaci na Ukrajině, ke které se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vůbec nevyjádřil. Podle žalobce měla žalovaná poukázat na takovou vadu správního řízení. Své rozhodnutí žalovaná opírá o vlastní závěr, kdy cit.: *„Lze tak konstatovat, že Evropský parlament a Rada vydali nařízení 2017/850 ze dne 17. 5. 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001 z důvodu mimo jiné, že na území Ukrajiny je zajištěna bezpečnost a veřejný pořádek.“*
3. Dále žalobce konstatoval, že svůj žalobní návrh opírá o skutečnosti a fakta, že správní orgán I. stupně a následně i žalovaná rozhodly v řešené věci na základě chybného výkladu zákonných norem a Nařízení EU. Žalovaná správnímu orgánu I. stupně nikterak nevytkla skutečnost, že se dostatečně a vcelku nevyjádřil ke všem, ve spise založeným podkladům, kdy tímto zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Taková procesní vada měla být žalovanou označena a řádně vytknuta, namísto toho žalovaná substituovala jeho povinnosti a doplnila provedené dokazování o vlastní závěry. Správní orgány obou stupňů rozhodovali na základě vlastního uvážení, které je, vzhledem k chybnému výkladu zákonných norem, procesně i fakticky chybné. Žalovaná dále navíc při svém rozhodování postupovala chybně, když pečlivě nevyhodnotila řešený stav věci a nevypořádala se s odvolacími důvody, které označil žalobce. Dále nesprávně vyhodnotila dopad jejího rozhodnutí do rodinného života žalobce a rozhodovala v rozporu s ustálenými zákonnými zásadami, resp. též i s ustálenou judikaturou ČR.
4. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaná při posuzování jeho situace postupovala nedůsledně a procesně formálně. Navíc, stejně tak jako správní orgán I. stupně dříve, postupovala v rozporu s § 3 správního řádu. Dále podle žalobce správní orgány obou stupňů účelově opakují skutečnost, že žalobce nevyužil svého práva a neseznámil se se spisem, před vydáním rozhodnutí.

5. Žalobce rovněž vytýkal správním orgánům, že staví svá rozhodnutí opakovaně na naprosto formální frázi, a to nejen v případě žalobce, ale i v jiných (např. ve věci vedené pod č. j. OAM-28787/DP-2017, č. j. OAM-8499-/DP-2018 nebo pod č. j. OAM-47-7/DP-2018 a dalších). Tento postup správního orgánu podle žalobce jasně poukazuje na očividnou procesní formálnost v rozhodování správního orgánu, která je tak v rozporu s ustálenou judikaturou ČR. V této souvislosti žalobce poukazovala na rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, zabývajícího se otázkou přepjatého formalismu.
6. Dále žalobce namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je postaveno na znění schválených norem Evropského parlamentu, resp. nařízení (ES) č. 539/2001, publikovaného v Úředním věstníku EU pod č. 2017/850/EU a nově o doplněného o šestou hodnotící zprávu ze dne 18. 12. 2015 (vydaná pod č. j. COM(2015) 905 final). Žalovaná z těchto zdrojů sama dovodila, že když Evropský parlament v Bruselu schválil bezvívazový režim pro území Ukrajiny, musel tak učinit na základě zjištění, že na Ukrajině vládne mír a je v této zemi naprosto bezpečno. Vlastní stanoviska a procesní postupy žalované, byť zčásti podložené odkazy na hodnotící zprávy Komise EU a na schválená nařízení EU, jsou však poté dle názoru žalobce opět v rozporu s ustálenou judikaturou ČR. K tomuto procesnímu nedostatku žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54.
7. Navíc podle žalobce žalovaná zcela proti zásadám řádného správního řízení nabádá žalobce k podání žádosti o mezinárodní doplňkovou ochranu. Žalovaná se tak snaží delegovat řešenou věc na jiný správní orgán. Toto jednání žalované je opět podle žalobce protizákonné ve smyslu správního řádu. Žalobce rovněž namítal, že žalovaná ve svém rozhodnutí bagatelizuje, resp. vůbec nehodnotí důkazy předložené k odvolání žalobce, a to vyjádření žalobce popisující aktuální situaci na Ukrajině, fotodokumentaci z místa dřívějšího pobytu žalobce a aktuální tiskové informace z místních médií.
8. Žalobce v této souvislosti předně poukazoval na skutečnost, že řádné a pečlivé vypořádání se s každým vyjádřením, resp. s návrhem a námitkou účastníka řízení, musí být správním orgánem dostatečně argumentačně vypořádáno. V případě opaku lze postup správního orgánu I. stupně a žalované vnímat jako v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. K tomu žalobce poukazoval na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. A 48/92-23.
9. Dále žalobce uvedl, že je na rozdíl od žalované přesvědčen, že ozbrojený konflikt v zemi jeho původu neustále trvá, a že vnitřní přesídlení občana Ukrajiny z válečných oblastí není možné učinit bez zajištění ochrany základních lidských práv vnitřně přesídlených osob.
10. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že ve svém odvolání označil k provedení důkaz, použitý v jiném rozhodnutí správního orgánu (č. j. OAM-75/ZA-ZA11-K02-2018), kde je uvedeno, že: *„podle Mezinárodního trestního soudu (ICC) lze považovat dle dostupných informací situaci na Krymu a v Sevastopolu za mezinárodní ozbrojený konflikt, který začal nejpozději 26. února 2014, kdy Ruská federace rozmístila vojáky na ukrajinském území bez souhlasu ukrajinské vlády. ICC označil probíhající konflikt na východě Ukrajiny s jednotkami Doněcké a Luhanské lidové republiky za vnitřní ozbrojený konflikt, přestože dostupná fakta o angažovanosti Ruské federace nejpozději do 14. července 2014 by naznačovala existenci mezinárodního ozbrojeného konfliktu, čemuž by nasvědčovala podle ICC kontrola ozbrojených povstaleckých skupin na východě Ukrajiny Ruskou federací. V oblasti střetů u linie dotyku žilo podle odhadů od 100 tis. do 200 tis. osob. Obě strany byly v konfliktu nařknuty z činů*

klasifikovatelných jako válečné zločiny včetně mučení a porušování mezinárodního humanitárního práva. Podle Úřadu pro koordinaci humanitárních záležitostí (OCHA) bylo konfliktem přímo nebo nepřímo zasaženo 4,4 mil. Ukrajinců.“ Z těchto, jiným správním orgánem ministerstva vnitra, shromážděných aktuálních informací o situaci na Ukrajině podle žalobce vyplývá, že došlo k zakonzervování ozbrojeného konfliktu pouze do některých částí východní Ukrajiny, tj. že přetrvává napjatá bezpečnostní situace na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, v příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města Mariupol. S tímto podstatným a jasně vymezeným důkazem žalovaná vůbec nepracovala, resp. pouze uvedla takovou skutečnost, že tento důkaz byl žalobcem označen.

11. K doplnění všech shora označených skutečností žalobce uvedl, že jeho návrat do části země jeho původu je skutečně stále ohrožen nebezpečím na jeho životě. Zároveň poukazoval na webové stránky Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě – OBSE, která poskytuje každodenní přehled monitorovaného dění ve válečné oblasti Ukrajiny.
12. K žalované doporučenému vnitřnímu přesídlení, žalobce uvedl, že již dříve ve svém odvolání poukázal na kvalifikovanou informaci vysokého komisaře OSN. Z této informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. prosince 2017, ze zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině z 16. srpna až 15. listopadu 2017 vyplývá, že: *„Mnoho vnitřně vysídlených osob nadále čelí byrokratickým překážkám a diskriminaci kvůli různým legislativním aktům přijatým od začátku konfliktu. Zbaveny politických práv, vystaveny pravidelné kontrole úřadů a čelíce neúměrným těžkostem při přístupu k základním veřejným službám jsou vnitřně vysídlené osoby ohroženy marginalizací ve společnosti a dalším prohloubením jejich závislosti na vnější pomoci. Po třech letech krize s vysídlením vláda stále bojuje s tím, aby vytvořila všeobecnou a trvalou strategii pro vnitřně vysídlené osoby, včetně jejich socioekonomické integrace, zvláště když konflikt bez viditelného konce trvá.“* Také s tímto podstatným a jasně vymezeným důkazem žalovaná vůbec nepracovala, resp. pouze tento odcitovala v odůvodnění svého rozhodnutí.
13. Žalobce trval na skutečnosti, že vnitřní přesídlení je v jeho případě prakticky nemožné, přičemž co se týče aktuální situace na Ukrajině, o té podle žalobce jasně vypovídají místní věrohodné zdroje, na něž žalobce plně odkázal.
14. Podle žalobce s ohledem na shora uvedené oficiální závěry OSN měla žalovaná především posoudit, zda žalobce nalezne účinnou ochranu v jiné části Ukrajiny, prostřednictvím vnitřního přesídlení včetně zachování minimálního standardu ochrany lidských práv bez nebezpečí hrozící vážné újmy, při zohlednění tzv. třístupňového testu, který byl v případě Ukrajiny rozšířen i o čtvrtý bod, ve kterém je právě nezbytné posoudit účinnou ochranu vnitřního přesídlení při zachování nezbytných garancí jeho základních lidských práv a svobod. Tento postup měl být žalovanou učiněn především ve smyslu § 3 správního řádu, ve vazbě na usnesení NSS č. j. 9 Azs 196/2016-47, ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17 na rozsudek ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 a rozsudek ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29.
15. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

16. Ve vyjádření k podané žalobě měla žalovaná za to, že žaloba obsahuje totožné námitky, které jsou již uvedeny v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupě a které byly

v rozhodnutí žalované řádně vypořádány.

17. Dále žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně posuzoval, zda trvají důvody pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území a dospěl k závěru, že žalobci aktuálně již nebrání překážka na jeho vůli nezávislá ve vycestování z území ČR do domovského státu s ohledem na Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. 5. 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Ukrajina). Tímto Nařízením byla Ukrajina zařazena do seznamu třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od vízové povinnosti osvobozeni. Předmětné Nařízení Evropského parlamentu a Rady bylo vydáno na základě závěrečné hodnotící zprávy Komise EU, kdy jedním z podkladů byla šestá hodnotící zpráva ze dne 18. 12. 2015, vydaná pod č. j. COM(2015) 905 final. Tato zpráva hodnotila oblast veřejného pořádku a bezpečnosti na území Ukrajiny, kdy závěrem této zprávy je, že všechna kritéria byla splněna. K tomuto správní orgán I. stupně konkrétně uvedl na straně č. 2 odůvodnění rozhodnutí následující: *„Situace v zemi původu by byla překážkou návratu cizince pouze v případech, kdy by na území státu, jehož je cizinec státním příslušníkem, skutečně probíhal ozbrojený konflikt nebo kdy by případně tento stát selhal v zajištění alespoň základní bezpečnosti svých obyvatel. Toto však není případ Ukrajiny. Ozbrojené střety mezi ukrajinskou armádou a separatisty probíhají na východě země v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy v oblastech samozvané Doněcké a Luhanské lidové republiky, soustřeďují se především na frontovou linii a nijak výrazně se nerozšiřují. Je proto na volbě rodičů žadatele, na jaké místo na Ukrajině se vrátí. Jestliže budou při návratu volit oblasti, v nichž ke střetům stále dochází, nemůže jejich volba být současně překážkou na vůli nezávislou, která by žadateli bránila území ČR opustit a vrátit se do země původu.“* S uvedenými závěry správního orgánu I. stupně se žalovaná plně shoduje a předně uvádí, že vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění, stejně tak dlouhodobý pobyt za účelem strpění, je zcela specifický institut, který se uděluje ze zákonem stanovených důvodů uvedených v § 33 popř. § 43 zákona o pobytu cizinců, a nemá primárně nahrazovat jiné typy pobytů uvedených v tomto zákoně. Dle názoru žalované správní orgán I. stupně správně neshledal trvání důvodů, pro které bylo žalobci vízum za účelem strpění a následně dlouhodobý pobyt za shodným účelem, udělen.
18. Na tomto místě Komise poukazovala na skutečnost, že správní orgán I. stupně musí postupovat v souladu s právními předpisy, přičemž ČR je vázána uvedeným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, oproti směrnicím, které se musí nejprve implementovat do vnitrostátního práva daného členského státu EU. S výše uvedeným nařízením souvisí hodnotící zpráva Komise EU, kdy tyto zprávy tvoří podklad pro výše uvedené nařízení, na základě kterého státní příslušníci Ukrajiny získali privilegium v oblasti vízové povinnosti pro vstup do schengenského prostoru, kdy byli od této povinnosti osvobozeni. Šestá hodnotící zpráva ze dne 18. 12. 2015, vydaná pod č. j. COM (2015) 905 final, která je podkladem výše poukazované Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. 5. 2017 hodnotila oblast bezpečnosti a veřejného pořádku. Všechna kritéria byla ze strany Ukrajiny splněna. Lze tak konstatovat, že Evropský parlament a Rada jsou toho názoru, že na území Ukrajiny je zajištěna bezpečnost obyvatel a veřejný pořádek. Podle odst. 5 Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. S ohledem na výše uvedené lze

tak konstatovat, že Evropský parlament a Rada vydali nařízení 2017/850 ze dne 17. 5. 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001 z důvodu mimo jiné, že na území Ukrajiny je zajištěna bezpečnost a veřejný pořádek. Správní orgán I. stupně tak s ohledem na výše uvedenou podstatnou změnu v posouzení bezpečnosti a veřejného pořádku na území Ukrajiny shledal, že již minimálně od 17. 5. 2017 (kdy bylo vydáno Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850) netrvaly důvody, pro které bylo žalobci uděleno vízum a následně dlouhodobý pobyt za účelem strpění, tedy že od výše uvedené doby neexistuje překážka na vůli žalobce nezávislá, která by mu bránila fyzicky či fakticky vycestovat z území České republiky. S uvedeným závěrem se pak žalovaná plně shoduje.

19. Žalobce v podané žalobě zejména uvádí, že žalovaná bagatelizuje aktuální životní a bezpečnostní situaci na Ukrajině. K tomu žalovaná uvedla, že k bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce se již podrobně vyjadřovala v žalobou napadeném rozhodnutí a rozhodně nechce jakkoliv zlehčovat bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny, avšak skutečnost, že zbytek území Ukrajiny má zajištěnu bezpečnost a veřejný pořádek umožňuje žalobci návrat na (bezpečnou část) území Ukrajiny. Žalovaná dále konstatovala, že námitky žalobce týkající se vnitřního přesídlení a zajištění bezpečnosti a ochrany lidských práv byly již vypořádány shora a jsou rovněž nedůvodné.
20. Žalovaná v této souvislosti znovu poukazovala na již uvedené Nařízení Evropského parlamentu a Rady a dále odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 64/2017 ze dne 16. 5. 2017, který podle ní lze analogicky aplikovat.
21. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

22. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

23. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

24. Žaloba je nedůvodná.
25. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem strpění pobytu na území s platností od 8. 6. 2017 do 7. 6. 2018. Důvodem udělení tohoto pobytového oprávnění za účelem strpění pobytu byla zhoršená bezpečnostní situace v Doněcké oblasti, kde žalobce žil.
26. Dne 29. 5. 2018 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Žalobce odůvodnil žádost tím, že v Doněcké oblasti, kde se svou rodinou bydlel, probíhá nadále válečný konflikt.

27. Součástí správního spisu je důvodová zpráva návrhu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 o změně nařízení (ES) č. 539/2001, podle něhož Ukrajina v souvislosti s navrhovaným uvolněním vízového režimu splnila požadavky mj. na veřejný pořádek, bezpečnost a základní práva, a závěrečná hodnotící zpráva Komise EU č. COM (2015) 905 ze dne 18. 12. 2015 (dále jen „Zpráva“).
28. Prvoinstančním rozhodnutím byla žádost žalobce zamítnuta s odůvodněním, že pominuly důvody, pro které bylo vízum za účelem strpění uděleno. Prvoinstanční orgán odkázal na změnu nařízení (ES) č. 539/2001 provedenou nařízením č. 2017/850/EU (dále jen „Nařízení“) o zrušení vízové povinnosti ukrajinských občanů pro splnění mj. požadavku na vnitřní bezpečnost a standardu lidských práv. Prvoinstanční orgán z toho dovodil, že ozbrojené střety omezující se stabilně na východní část území Ukrajiny nebrání občanům Ukrajiny v návratu do vlasti. Situace v domovském státě by návratu bránila jen v případě existence ozbrojeného konfliktu na území nebo kdyby stát nezajišťoval alespoň základní bezpečnost obyvatel. Prvoinstanční orgán dovodil, že je na vůli žalobce, zda se vrátí do té části vlasti, kde probíhají ozbrojené konflikty, nebo do části, kde k ozbrojeným konfliktům nedochází, a to bez ohledu na to, že před odchodem z vlasti žalobce bydlel v části Ukrajiny, která bezpečná není. Situace na východní Ukrajině již aktuálně není překážkou bránící žalobci vycestovat na Ukrajinu a důvody, pro něž bylo žalobci uděleno pobytové oprávnění za účelem strpění pobytu na území, tedy pominuly.
29. V odvolání žalobce napadl formalismus prvoinstančního rozhodnutí, trvání ozbrojeného konfliktu na Ukrajině a nemožnost vnitřního přesídlení pro nezajištění ochrany základních lidských práv přesídlených osob. Žalobce odkázal na správní rozhodnutí v jiné věci, podle něhož přetrvává napjatá bezpečnostní situace v některých částech Ukrajiny, a na informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017 (dále jen „Informace“) k situaci přesídlených osob. Žalobce shrnul s odkazem na judikaturu správních soudů, že správní orgán měl posoudit, zda žalobce nalezne účinnou ochranu v jiné části Ukrajiny.
30. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí aprobovala závěry prvoinstančního orgánu a dodala, že dlouhodobý pobyt za účelem strpění je specifickým institutem, který nemá primárně nahrazovat jiné typy pobytů. Žalovaná odkázala na Nařízení a Zprávu, z nichž dovodila, že Rada EU a Evropský parlament považují území Ukrajiny za území, kde je zajištěna bezpečnost obyvatel a veřejný pořádek, proto od 17. 5. 2017 (vydání Nařízení) netrvají důvody pro strpění pobytu, tzn. žalobci nic nebrání vycestovat do té části vlasti, kterou zvolí.
31. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.
32. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 ve spojení s § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu povolení k dlouhodobému pobytu cizince nelze prodloužit, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec nepožádal o zrušení platnosti víza ve stanovené lhůtě.
33. Nařízení stanovilo v bodě 2, že se má za to, že Ukrajina splnila všechna kritéria stanovená v akčním plánu na uvolnění vízového režimu, který byl ukrajinské vládě předložen v listopadu 2010, a proto splňuje příslušná kritéria osvobození svých občanů od vízové

povinnosti, pokud cestují na území členských států. V bodě 3 toto nařízení stanovilo, že se zrušení vízové povinnosti vztahuje pouze na držitele biometrických pasů. Zrušení vízové povinnosti ukrajinských občanů bylo potvrzeno Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018 s účinností od 18. 12. 2018. Kritéria, která by měla být zohledněna při určování, na základě posouzení jednotlivých případů, třetích zemí, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti, nebo jsou od této povinnosti osvobozeni, byla stanovena v článku 1 nařízení (ES) č. 539/2001 (vloženém nařízením (EU) č. 509/2014) a zahrnují mj. *„veřejný pořádek a bezpečnost“*. Podle bodu 5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 539/2001 ze dne 15. března 2001, platí, že *„Určení těch třetích zemí, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti, a těch, které jsou od ní osvobozeny, se řídí uváženým, pro každý případ zvlášť provedeným vyhodnocením rozmanitých kritérií, která souvisejí mimo jiné s nedovoleným přistěhovalectvím, veřejným pořádkem a bezpečností a s vnějšími vztahy Evropské unie s třetími zeměmi, přičemž je také brán zřetel na důsledky regionální spojitosti a vzájemnosti.“*

34. Soud aprobuje závěr správních orgánů, že citované Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. května 2017 prokazují, že politická a bezpečnostní situace na Ukrajině umožňuje návrat žalobce do vlasti a že pominuly důvody, pro které bylo žalobci vízum pro strpění pobytu uděleno. Závěry, které učinily správní orgány a které uvedly do svých rozhodnutí, považuje soud za správné a odpovídající.
35. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 72/2019 – 28, ze dne 30. května 2019, podle něhož *„Ve vztahu k tomu, jak byla posouzena situace na Ukrajině, Nejvyšší správní soud předesílá, že není úkolem správních soudů, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu samy posuzovaly situaci na Ukrajině, nýbrž aby v mezích žalobních bodů přezkoumávaly napadené výroky správních rozhodnutí a ty závazné podklady rozhodnutí, které není možné napadnout samostatnou žalobou. Takovými podklady v právě projednávané věci nepochybně jsou jak závazné stanovisko ministerstva, tak závazné stanovisko ministra vnitra vydané v odvolacím řízení, jež situaci na Ukrajině z pohledu možného trvání důvodů znemožňujících vycestování stěžovatelky nepochybně posuzují. Pokud jde o námitku stěžovatelky, že v místě jejího pobytu na Ukrajině hrozí nebezpečí vážné újmy, neboť je v Doněcku vedena válka a stále fakticky neexistuje stav příměří, pak je tato námitka zcela přílehlavá pouze pro poměry po roce 2017 na tzv. linii dotyku vyskytující se v Doněcké a Luhanské oblasti, kde se však bezpečnostní incidenty soustřeďují „přibližně 7 km od linie dotyku“ nepřátelených stran, jak vyplývá z Informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018 (dále jen „Informace ze dne 14. 9. 2018“), jež je součástí správního spisu a byla podkladem závazného stanoviska ministra vnitra. Toto závazné stanovisko však výskyt bezpečnostních incidentů ve formě bojů nepřátelených stran nezpochybňuje a přiznává, že v uvedených dvou správních oblastech Ukrajiny „panuje zhoršená bezpečnostní situace“. Tomu pak zcela odpovídá i posouzení Informace ze dne 14. 9. 2018 ze strany krajského soudu v bodě 26 odůvodnění napadeného rozsudku. Jako významné z hlediska nebezpečí vážné újmy stěžovatelky se pak jeví nejen to, že město S. (totiž místo posledního pobytu stěžovatelky na Ukrajině) je od linie dotyku vzdáleno přes 70 km, ale rovněž neomezovaná možnost vnitřního přesídlení stěžovatelky v rámci ostatního státního území Ukrajiny, a to aniž by to pro ni konkrétně s sebou neslo riziko vážné újmy znemožňující jí vycestování. Pokud tedy krajský soud dospěl k výše uvedeným závěrům, že „ve zbytku Ukrajiny je situace bezproblémová a umožňuje řešení situace osob pocházejících z uvedených oblastí*

vnitřním přesídlením do bezpečnějších oblastí Ukrajiny“, pak toto posouzení odpovídá obsahu podkladů napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že obě závazná stanoviska berou v potaz individuální situaci žalobkyně a nejsou paušalizující. Ačkoli závazné stanovisko ministerstva vycházelo z podkladů, které se vztahovaly k dřívější situaci na Ukrajině, a to včetně značně znepokojující Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině za období 16. srpna až 15. listopadu 2017 Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva, věcné závěry ve vztahu k § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců závazného stanoviska ministra vnitra vydané v odvolacím řízení se zřetelně opírají především o Informaci ze dne 14. 9. 2018, která poskytuje nejaktuálnější možný přehled relevantních informací o poměrech na Ukrajině, jíž je stěžovatelka státní občankou. Nejvyšší správní soud tedy v této věci, kde napadené rozhodnutí bylo vydáno v prosinci 2018, dospěl k jednoznačnému závěru, že „ve zbytku Ukrajiny je situace bezproblémová a umožňuje řešení situace osob pocházejících z uvedených oblastí vnitřním přesídlením do bezpečnějších oblastí Ukrajiny“. Zdejší soud je toho názoru, že východiska popsaného rozsudku je možno vztáhnout na nyní posuzovaný případ.

36. Na místě je zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 410/2018 – 38 ze dne 18. dubna 2019, podle něhož „K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“
37. Žalobce v prvním okruhu žalobních námitek uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nevyjádření se ke všem do spisu založeným podkladům, aniž tuto vadu žalovaná zjistila, přičemž žalovaná doplnila dokazování v odvolacím řízení o své vlastní závěry. Dále žalobce namítl, že žalovaná se řádně nevypořádala s odvolacími námitkami žalobce a pominula důkazy předložené k odvolání žalobce, zejména v odvolání označený důkaz e. č. B006712, a nepřihlédla k odkazu žalobce v jeho odvolání na Informaci.
38. Námitky jsou nedůvodné.
39. Soud předesílá, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, podle něhož „Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými

odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“

40. Pokud žalobce namítá, že žalovaná pominula vadu prvoinstančního rozhodnutí spočívající v tom, že se prvoinstanční orgán nevyjádřil řádně ke všem ve spise založeným podkladům, v žalobě neuvedl, jaké konkrétní podklady rozhodnutí prvoinstanční orgán pominul. Žalobce neuvádí ani, jak se tyto podklady merita týkají a zda a proč měly rozhodnutí ovlivnit. Proto soud žalobcem vytykanou vadu nemůže jako důvod případné nezákonnosti napadeného rozhodnutí osvědčit.
41. Žalobce namítl, že žalovaná doplnila dokazování v odvolacím řízení o své vlastní závěry. Tato námitka nemůže obstát, protože žalobce neuvedl, jaké konkrétní důkazy měla žalovaná provést a jaké závěry z nich měly vyplynout, nicméně, i kdyby tomu tak bylo, nejednalo by se o vadný procesní postup, protože správní řád takový postup nezakazuje. Soud k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018 č.j. 6 As 286/2018 – 34, v němž uvedl: *„Nejvyšší správní soud shrnuje, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, a tím vzniklou nezákonnost či nesprávnost odstranit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu ekonomie řízení učinit. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací správní orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než prvostupňový správní orgán.“*
42. Žalobce dále namítl, že žalovaná se řádně nevypořádala s odvolacími námitkami žalobce a pominula důkazy předložené k odvolání žalobce, zejména v odvolání označený důkaz e. č. B006712, a nepřihlédla k odkazu žalobce v jeho odvolání na Informaci.
43. Žalobce k uvedenému žalobnímu tvrzení neuvedl žádné konkrétní údaje o tom, které odvolací námitky byly žalovanou pominuty. Proto soud uvádí, že vzhledem k tomuto a k absenci tvrzení umožňujícího závěr, že by tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, jde o námitku nedůvodnou.
44. Pokud jde o další bod námitky, soud ověřil, že žalobce v odvolání (na str. 4) odkázal na *„odůvodnění jiného rozhodnutí správního orgánu při totožném MV ČR, čj. OAM-75/ZA-ZA11-K02-2018, e. č. B006712“*, z něhož dovodil, že došlo k zakonzervování ozbrojeného konfliktu do některých částí Ukrajiny. Námitka je nedůvodná, protože žalobce žádný konkrétní důkaz v tomto směru ve svém odvolání neoznačil a provést nenavrhl. Žalobce neuvádí pravdu, pokud v žalobě uvádí, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že tento důkaz žalobce označil, protože žalovaná jen na str. 3 svého rozhodnutí uvedla, že žalobce rozhodnutí citoval. Každopádně závěr, který žalobce z tohoto odkazu učinil, není v rozporu se závěrem žalované uvedeným v napadeném rozhodnutí (na str. 6: *„Na území Ukrajiny je vnitřní ozbrojený konflikt soustředěn pouze na frontovou linii na území Doněcké a Luhanské oblasti (...)“*). Jelikož žalobcem dovolávaný závěr, který má vyplývat z jeho odkazu, je v souladu se závěrem žalované, nemůže být důvodem pro nezákonnost napadeného rozhodnutí.
45. Žalobce dále namítl, že žalovaná „nepracovala“ s odkazem žalobce v jeho odvolání na Informaci. Z odvolání žalobce soud ověřil, že žalobce z Informace v odvolání citoval a dokládal tím, že mnoho vysídlených osob čelí na Ukrajině těžkostem, když ozbrojený konflikt trvá. Soud posuzoval, jaký procesní charakter mělo toto tvrzení, resp. důkazní návrh. Soud dospěl k závěru, že jde o nové skutkové tvrzení o těžkostech vnitřně

vysídlených osob na Ukrajině mimo oblast ozbrojeného konfliktu a o označení důkazu toto tvrzení prokazující. Soud má za to, že vzhledem k datu Informace mohl žalobce důkazní návrh uplatnit v rámci prvoinstančního řízení, totéž lze uvést k tomuto skutkovému tvrzení. Žalobce byl však v prvoinstančním řízení pasivní, ničeho k tomu netvrdil a možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí nevyužil. Proto v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu nebyla žalovaná povinna k nim přihlížet.

46. I kdyby však žalovaná k tomuto přihlížet měla, nevypořádání tohoto konkrétního tvrzení a důkazu nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože žalovaná opřela své rozhodnutí o skutkový závěr prokázaný Nařízením a Zprávou, že mimo oblast ozbrojeného konfliktu je na území Ukrajiny zajištěna bezpečnost a veřejný pořádek. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. února 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, podle něhož platí, že *„Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. (...) Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13), zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 6 As 153/2014 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.“*
47. Žalobce v druhém okruhu námitek uvedl, že ozbrojený konflikt ve vlasti žalobce trvá a že vnitřní přesídlení není možno učinit bez zajištění bezpečnosti a ochrany základních lidských práv vnitřně přesídlených osob a že žalobce je ohrožen na životě v případě návratu do části vlasti. Zprávy OBSE jsou podkladem pro tvrzení, že válka na Ukrajině trvá. Žalovaná poučuje žalobce o možnosti vrátit se na jinou část Ukrajiny, aniž posoudila, zda žalobce v jiné části Ukrajiny nalezne účinnou ochranu. Závěr žalované opřený o Nařízení a Zprávu je založen na dedukci žalované bez přihlédnutí k nabízeným důkazům žalobcem. Vnitřní přesídlení žalobce je prakticky nemožné s ohledem na politickou situaci na Ukrajině, nedostatek práce, nefunkční sociální systém, nemoci a hladomor.
48. K námitce žalobce, že ozbrojený konflikt ve vlasti žalobce trvá, soud uvádí, že mezi správními orgány podle odůvodnění jejich rozhodnutí a žalobcem o tom nepanuje spor – na části území Ukrajiny ozbrojený konflikt probíhá, ve zbytku nikoli. Nijak to ovšem nevyvrací závěr žalované o tom, že na zbytek území návrat možný je.
49. K námitce žalobce, že vnitřní přesídlení není možno učinit bez zajištění bezpečnosti a ochrany základních lidských práv vnitřně přesídlených osob, soud uvádí, že z takového žalobního tvrzení nelze seznat, jak se tato obecná proklamace má projevit na zákonnosti napadeného rozhodnutí.
50. Pokud žalobce namítl, že je ohrožen nebezpečím na životě v případě svého návratu do části země původu, pak k tomu soud uvádí, že mezi správními orgány podle odůvodnění jejich rozhodnutí a žalobcem o tom nepanuje spor – na části území Ukrajiny ozbrojený konflikt ohrožující přítomné na životě probíhá, ve zbytku nikoli. Nikterak to ovšem nevyvrací závěr žalované o tom, že na zbytek území návrat možný je. Totéž lze uvést k námitce, že podle nově označených důkazů (zprávy OBSE) válka na Ukrajině trvá.
51. Žalobce dále namítl, že žalovaná poučuje žalobce o možnosti vrátit se na jinou část Ukrajiny, aniž posoudila, zda žalobce v jiné části Ukrajiny nalezne účinnou ochranu. Tato námitka je nedůvodná, protože žalovaná se touto otázkou zjevně zabývala a v napadeném rozhodnutí dospěla k pozitivní odpovědi, což doložila Nařízením a Zprávou. Žalobcem

uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v závěru odst. VII žaloby se týkají poskytování azylu, nikoli pobytového oprávnění za účelem strpění pobytu.

52. Pokud žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 125/2004-54 ze dne 27. 10. 2004, kde je řešen případ, kdy správní orgán uplatnil dedukci bez přihlédnutí k nabízeným důkazům, pak žalobce nijak nekonkretizuje, jak se tento odkaz má konkrétně projevit na posuzovaném případě.
53. Pokud žalobce v žalobě uvedl, že vnitřní přesídlení žalobce je prakticky nemožné s ohledem na politickou situaci na Ukrajině, nedostatek práce, nefunkční sociální systém, nemoci a hladomor, pak žalovaná nemohla nikterak v tomto směru v napadeném rozhodnutí pochybit, protože tato tvrzení žalobce ve správním řízení neuvedl a pro rozhodnutí soudu proto nejsou podle § 75 odst. 1 s. ř. s. relevantní.
54. V třetím okruhu námitek žalobce uvedl, že žalovaná nesprávně upozorňuje žalobce na možnost mezinárodní doplňkové ochrany a že napadené rozhodnutí je výrazem přepjatého formalismu, protože obsahuje v žalobě uvedenou formální frázi v různých rozhodnutích.
55. Ani tyto námitky nejsou důvodné. V napadeném rozhodnutí žalovaná žalobce k žádosti o mezinárodní doplňkovou ochranu nikterak nenabádá. Pokud žalobce dovozuje přepjatý formalismus z toho, že se určitá pasáž odůvodnění objevuje v různých správních rozhodnutích, pak se mýlí, protože toto dokladem přepjatého formalismu není – pokud je odůvodnění věcně i právně přiléhavé, pak nic nebrání, je-li užito v různých případech. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. září 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 - 55, kde konstatoval, že *„pakliže by stěžovatelka chtěla brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jejích ústavně zaručených práv, musela by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka tak ovšem sama nečinila, přičemž krajský soud ani nyní Nejvyšší správní soud k tomu neshledaly důvody. Taktéž k tvrzení stěžovatelky, že k zamítnutí její žádosti došlo v důsledku nezákonného postupu správního orgánu, je třeba uvést, že tuto námitku zdejší soud vypořádal již výše a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo, tudíž tento argument není relevantní. Kasační námitka byla Nejvyšším správním soudem vyhodnocena jako nedůvodná.“*
56. Poslední žalobní námitkou bylo, že žalovaná nesprávně vyhodnotila dopad rozhodnutí do rodinného života žalobce.
57. Ani tato námitka nebyla důvodná, protože správní orgány nebyly podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinny přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona posuzovat. Navíc se tohoto posouzení žalobce nedomáhal ani ve svém odvolání, proto žalovaná nemohla pochybit, když se touto otázkou nezabývala (srov. § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu).
58. Nedůvodnou se soudu jeví námitka žalobce, že žalovaná nehodnotila důkazy žalobce předložené k odvolání, které měly spočívat v popisu situace, fotodokumentaci a aktuálních tiskových zprávách. Takové listiny totiž žalobce ke svému odvolání podle obsahu správního spisu vůbec nepředložil, proto žalovaná nemohla pochybit, že je nevypořádala.
59. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

60. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby. Žalobcem navržené důkazy (pracovní smlouva a hodnocení a potvrzení o návštěvě mateřské školy) jsou nadbytečné, protože na rozhodnutí soudu nemohou mít vliv podle § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť jde o skutečnosti nastalé po vydání napadeného rozhodnutí, resp. jde o důkazy, které žalobce v řízení neoznačil a žalovaná z nich proto nebyla povinna vycházet (srov. § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu). Je na místě dodat, že důkazní návrh učiněný v žalobě (čtyři odkazy na webové stránky v předposledním odstavci čl. VII žaloby) vzal žalobce při jednání soudu zpět.

VIII.

Náklady řízení

61. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly a práva na náhradu nákladů řízení se výslovně vzdala, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu